ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 6ης Νοεμβρίου 1990 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Με την υπό κρίση προσφυγή λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις του επειδή επέτρεψε να τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία, με τη μειωμένη εισφορά 6 % κατ' αξία που προβλέπεται από τη συμφωνία συνεργασίας που έχει συναφθεί μεταξύ της ΕΟΚ και του Βασιλείου της Ταϋλάνδης [1] (στο εξής: συμφωνία ΕΟΚ-Ταϋλάνδης), μια παρτίδα μανιόκας που εξήχθη από την Ταϋλάνδη χωρίς πιστοποιητικό εξαγωγής και επειδή αρνήθηκε να βεβαιώσει και να καταβάλει ως ιδίους πόρους το ποσό που αντιστοιχεί στη γεωργική εισφορά με πλήρη συντελεστή.

2. Συνεπώς, το Δικαστήριο πρέπει να ασχοληθεί και πάλι, μετά την απόφαση στην υπόθεση Krohn [2], με το ζήτημα των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος ποσοστώσεων των εξαγωγών ταϋλανδικής μανιόκας προς την Κοινότητα, οι οποίες καθορίστηκαν με τους κανονισμούς της Επιτροπής (ΕΟΚ) 2029/82, της 22ας Ιουλίου 1982 [3], και (ΕΟΚ) 3383/82, της 16ης Δεκεμβρίου 1982 [4]. Οι διαπιστώσεις στις οποίες κατέληξε το Δικαστήριο με την προγενέστερη αυτή απόφαση φωτίζουν τα ζητήματα που τίθενται στην παρούσα διαδικασία.

« Δυνάμει του άρθρου 1 της συμφωνίας ΕΟΚ-Ταϋλάνδης, η δυνατότητα εισαγωγής στην ΕΟΚ μανιόκας με τον προτιμησιακό συντελεστή 6 % κατ' αξία περιορίζεται, για την περίοδο ισχύος αυτής της συμφωνίας (Ιανουάριος 1982-Δεκέμβριος 1986), στις ποσοστώσεις που καθορίζονται με αυτή. Η τήρηση αυτών των ποσοστώσεων εξασφαλίζεται με ένα σύστημα διπλού ελέγχου, το οποίο, κατά το άρθρο 5 της συμφωνίας, επιβάλλει στις μεν ταϋλανδικές αρχές να μην εκδίδουν πιστοποιητικά εξαγωγής πέρα από τα όρια των καθοριζομένων ποσοστώσεων, στις δε κοινοτικές αρχές να μην εκδίδουν κανένα πιστοποιητικό εισαγωγής που να παρέχει δικαίωμα υπαγωγής στον προτιμησιακό δασμό χωρίς την προσκόμιση πιστοποιητικού εξαγωγής » [5].

« Ωστόσο, πριν αρχίσουν να ισχύουν, τον Ιούλιο του 1982, η συμφωνία ΕΟΚ-Ταϋλάνδης και ο προαναφερθείς κανονισμός 2029/82 (...), οι εισαγωγές μανιόκας προελεύσεως Ταϋλάνδης πραγματοποιούνταν χωρίς πιστοποιητικά εξαγωγής, βάσει και μόνο των αδειών εισαγωγής που εξέδιδαν οι αρχές των κρατών μελών σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 3183/80 της Επιτροπής, της 3ης Δεκεμβρίου 1980, περί κοινών τρόπων εφαρμογής του καθεστώτος πιστοποιητικών εισαγωγής, εξαγωγής και προκαθορισμού για τα γεωργικά προϊόντα (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/022, σ. 66) » [6].

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

1 — Συμφωνία σχετικά με την παραγωγή, την εμπορία και τις συναλλαγές μανιόκας, η οποία εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας από το Συμβούλιο με την απόφαση 82/495/ΕΟΚ της 19ης Ιουλίου 1982 (ΕΕ L 219, σ. 52).

2 — Απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1987, υπόθεση 175/84 (Συλλογή 1987, σ. 97).

3 — Κανονισμός περί των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που ισχύει για τα προϊόντα της διακρίσεως 07.06 Α του Κοινού Δασμολογίου που κατάγονται από την Ταϋλάνδη και έχουν εξαχθεί από τη χώρα αυτή το 1982 (ΕΕ L 218, σ. 8).

4 — Κανονισμός περί των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που ισχύει για τα προϊόντα της διακρίσεως 07.06 Α του Κοινού Δασμολογίου που κατάγονται από την Ταϋλάνδη και έχουν εξαχθεί από τη χώρα αυτή το 1983 (ΕΕ L 356, σ. 8).

5 — Προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 175/84, σκέψη 5.

6 — Όπ.αν., σκέψη 6.

« Μολονότι καμιά κοινοτική υπηρεσία δεν είχε συγκεντρώσει στοιχεία για τις άδειες εισαγωγής που είχαν εκδοθεί κατά τους πρώτους μήνες του έτους 1982, πριν από τη σύναψη της συμφωνίας ΕΟΚ-Ταϋλάνδης, οι ταϋλανδικές αρχές ανέλαβαν ωστόσο να εξασφαλίσουν την τήρηση της ποσόστωσης που καθοριζόταν με τη συμφωνία ΕΟΚ-Ταϋλάνδης για ολόκληρο το έτος 1982. Πράγματι, οι αρχές αυτές εξέδιδαν ήδη από την 1η Ιανουαρίου 1982 κατά σύστημα πιστοποιητικά εξαγωγής, για κάθε ποσότητα μανιόκας που εγκατέλειπε τους λιμένες της Ταϋλάνδης με κατεύθυνση της Κοινότητα, καταγράφοντας και τις αντίστοιχες ποσότητες. Θα έπαυαν να εκδίδουν τέτοια πιστοποιητικά όταν θα συμπληρωνόταν η ποσόστωση που είχε καθοριστεί για το 1982 » [7].

« Πρέπει σχετικώς να υπομνηστεί ότι, κατά το χρόνο ενάρξεως της ισχύος της συμφωνίας ΕΟΚ-Ταϋλάνδης, εξακολουθούσε να ισχύει ένας αριθμός αδειών εισαγωγής που είχαν εκδοθεί προηγουμένως, οι οποίες έδιναν έτσι στους κατόχους τους εισαγωγείς το δικαίωμα να πραγματοποιήσουν τις αντίστοιχες εισαγωγές μετά τη σύναψη της συμφωνίας χωρίς να υποχρεούνται να προσκομίσουν τα πιστοποιητικά εξαγωγής των ταϋλανδικών αρχών. Ενδέχεται, λοιπόν, ορισμένοι επιχειρηματίες να σκέφτηκαν να κρατήσουν αυτά τα πιστοποιητικά εξαγωγής και να ξαναχρησιμοποιήσουν όσα απ' αυτά δεν είχε λήξει η ισχύς τους για να ζητήσουν νέα πιστοποιητικά εισαγωγής υπό το καθεστώς του κανονισμού 2029/82. Υπήρχε επομένως ο κίνδυνος να χρησιμοποιηθεί ένα και το αυτό πιστοποιητικό εξαγωγής για να εισαχθεί στην ΕΟΚ διπλάσια ποσότητα μανιόκας από αυτή που αναγραφόταν στο έγγραφο αυτό » [8].

3. Η Επιτροπή, για να εξουδετερώσει τα τεχνάσματα αυτά, εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 499/83, της 2ας Μαρτίου 1983 [9], ο οποίος τροποποίησε τους κανονισμούς 2029/82 και 3383/82 προβλέποντας ότι, από 21ης Μαρτίου 1983, σε όλα τα πιστοποιητικά εισαγωγής θα αναγράφεται το όνομα του πλοίου το οποίο μεταφέρει τη μανιόκα και αναφέρεται στο ταϋλανδικό πιστοποιητικό εξαγωγής, καθώς και ο αριθμός και η ημερομηνία του πιστοποιητικού αυτού. Εξάλλου, προβλέφθηκε ότι το πιστοποιητικό εισαγωγής « είναι δυνατό να γίνει αποδεκτό προς υποστήριξη της δήλωσης για θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία, μόνο εάν ο ενδιαφερόμενος υποβάλει αντίγραφο της φορτωτικής που αποδεικνύει ότι:

— τα προϊόντα, για τα οποία ζητείται να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, έχουν μεταφερθεί στην Κοινότητα από το πλοίο που αναφέρει το πιστοποιητικό εισαγωγής·

— η ημερομηνία κατά την οποία φορτώθηκαν τα προϊόντα στο εν λόγω πλοίο στην Ταϋλάνδη είναι προγενέστερη από την ημερομηνία που αναφέρεται στο ταϋλανδικό πιστοποιητικό εξαγωγής ».

Για την ολοκλήρωση του θέματος, θα παρατηρήσω ότι, με την εν λόγω απόφαση Krohn, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι, πριν από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 499/83, η Επιτροπή είχε όντως την εξουσία,

« κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 του (...) κανονισμού 2029/82, να ελέγξει, σε περίπτωση αμφιβολίας, αν η ποσότητα μανιόκας για την οποία ζητούνταν πιστοποιητικό εισαγωγής ήταν η ίδια με αυτή για την οποία είχε εκδοθεί το προσκομισθέν πιστοποιητικό εξαγωγής ».

Το Δικαστήριο επεσήμανε συναφώς ότι

7 — Όπ.αν., σκέψη 7.

8 — Όπ.αν., σκέψη 16.

9 — Κανονισμός περί τροποποιήσεως των κανονισμών (ΕΟΚ) 2029/82 και (ΕΟΚ) 3383/82 περί των λεπτομερειών εφαρμογής του καθεστώτος εισαγωγής που ισχύει για τα προϊόντα της διακρίσεως 07.06 Α του Κοινού Δασμολογίου που κατάγονται από την Ταϋλάνδη και έχουν εξαχθεί από τη χώρα αυτή το 1982 και το 1983 (ΕΕ L 56, σ. 12).

« το έντυπο υπόδειγμα πιστοποιητικού εξαγωγής που επισυνάπτεται ως παράρτημα στον κανονισμό προβλέπει την αναγραφή του ονόματος του πλοίου με το οποίο μεταφέρεται η μανιόκα στην οποία αναφέρεται το πιστοποιητικό και ότι το στοιχείο αυτό δίνει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να προβεί σ' αυτό τον έλεγχο » [10].

4. Συνεπώς, η Επιτροπή μπορεί να ζητήσει από τις αρμόδιες εθνικές αρχές να αρνούνται την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής, παρά την προσκόμιση πιστοποιητικών εξαγωγής, όταν υποπτεύεται ότι τα τελευταία αυτά πιστοποιητικά αφορούν ήδη εισαχθείσα ποσότητα.

5. Η υπό κρίση προσφυγή λόγω παραβάσεως στηρίζεται στα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά. Στις 31 Ιανουαρίου 1983, η Επιτροπή γνωστοποίησε με τηλετύπημα στις αρμόδιες αρχές όλων των κρατών μελών ότι, κατά πληροφορίες που είχαν παράσχει οι ταϋλανδικές αρχές, το πλοίο *Equinox* είχε αναχωρήσει από την Ταϋλάνδη κατά τα μέσα Ιανουαρίου με προορισμό την Κοινότητα μεταφέροντας φορτίο μανιόκας για το οποίο δεν είχε εκδοθεί πιστοποιητικό εξαγωγής. Στο τηλετύπημα αναφερόταν ότι δεν έπρεπε να επιτραπεί η θέση του φορτίου αυτού σε ελεύθερη κυκλοφορία, έστω και με την κάλυψη πιστοποιητικών εισαγωγής, εφόσον τα πιστοποιητικά αυτά δεν μπορούσαν να έχουν εκδοθεί με προσκόμιση ταϋλανδικών πιστοποιητικών εξαγωγής. Με δεύτερο τηλετύπημα, της 6ης Μαΐου 1983, το οποίο αυτή τη φορά απευθυνόταν μόνο στις ολλανδικές αρχές, η Επιτροπή τους γνωστοποίησε ότι, σύμφωνα με τις συλλεγείσες πληροφορίες, το πλοίο *Equinox* είχε εκφορτώσει για λογαριασμό της εταιρίας Krohn 50 000 περίπου τόννους μανιόκας που δεν συνοδεύονταν από πιστοποιητικό εξαγωγής. Στο τηλετύπημα αυτό δεν δόθηκε απάντηση.

6. Αντιθέτως, οι ολλανδικές αρχές απάντησαν στο προειδοποιητικό έγγραφο που απέστειλε η Επιτροπή στις 6 Ιουνίου 1983, αναφέροντας ότι 62 523 τόννοι μανιόκας είχαν τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία με την προσκόμιση πιστοποιητικών εισαγωγής που είχαν εκδοθεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας από το Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (στο εξής: BALM) πριν από τις 21 Μαρτίου 1983. Στα πιστοποιητικά αυτά δεν αναγραφόταν το όνομα του πλοίου με το οποίο είχε διενεργηθεί η μεταφορά.

7. Η Επιτροπή, μετά από ελέγχους που διενέργησε, διαπίστωσε ότι τα εν λόγω πιστοποιητικά εισαγωγής είχαν εκδοθεί από το BALM βάσει πιστοποιητικών εξαγωγής στα οποία αναγράφονταν τα ονόματα άλλων πλοίων και όχι του *Equinox*. Η Επιτροπή, με έγγραφα της 2ας Αυγούστου 1983 και της 1ης Φεβρουαρίου 1984, ζήτησε εξηγήσεις από τις ολλανδικές αρχές επ' αυτών των πραγματικών περιστατικών και, με έγγραφο της 9ης Φεβρουαρίου 1984, τις κάλεσε να προβούν στην είσπραξη των μη εισπραχθεισών γεωργικών εισφορών επί της επίδικης μανιόκας. Οι ολλανδικές αρχές αρνήθηκαν, με έγγραφο της 8ης Μαΐου 1984, να συμμορφωθούν, η δε Επιτροπή απηύθυνε στις αρχές αυτές την προειδοποιητική επιστολή της 25ης Ιουλίου 1985 και την αιτιολογημένη γνώμη της 29ης Ιανουαρίου 1988.

8. Οι ισχυρισμοί που προβάλλονται προς στήριξη της προσφυγής [11] συνίστανται σε παράβαση, αφενός, του κανονισμού (ΕΟΚ) 2744/75 του Συμβουλίου [12], ο οποίος θεσπίζει τη γεωργική εισφορά με πλήρη συντελεστή, της συμφωνίας ΕΟΚ-Ταϋλάνδης και των κανονισμών (ΕΟΚ) 604/83 [13], 2029/82 και 3383/82 και, αφετέρου, του κανονισμού (ΕΟΚ,

10 — Προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 175/84, σκέψη 17.

11 — Σελίδα 8 και 13 της γαλλικής μεταφράσεως του κειμένου της προσφυγής.

12 — Κανονισμός της 29ης Οκτωβρίου 1975, περί του καθεστώτος εισαγωγής και εξαγωγής μεταποιημένων προϊόντων με βάση τα σιτηρά και την όρυζα (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/013, σ. 205).

13 — Κανονισμός του Συμβουλίου, της 14ης Μαρτίου 1983, για το καθεστώς εισαγωγών που εφαρμόζεται κατά τα έτη 1983 έως 1986 στα προϊόντα της διακρίσεως 07.06 Α του Κοινού Δασμολογίου και για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 950/68 περί του Κοινού Δασμολογίου (ΕΕ L 72, σ. 3).

Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2891/77 του Συμβουλίου [14] περί των ιδίων πόρων των Κοινοτήτων.

9. Ωστόσο, προτού εξεταστούν οι δύο αυτοί ισχυρισμοί, θα πρέπει να εξεταστεί ο ισχυρισμός τον οποίο προβάλλει η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών επικαλούμενη την καθυστερημένη άσκηση της προσφυγής, χωρίς να έχει διευκρινιστεί αν, πράττοντας αυτό, η εν λόγω κυβέρνηση προβάλλει τυπικά ένσταση απαραδέκτου. Πράγματι, περισσότερο από μία πενταετία χωρίζει το έγγραφο της Επιτροπής της 1ης Φεβρουαρίου 1984 από την άσκηση, στις 16 Αυγούστου 1989, της υπό κρίση προσφυγής. Η Επιτροπή απαντά ότι ανέμενε την έκβαση της διαδικασίας που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως Krohn προτού κινήσει διαδικασία περί αναγνωρίσεως της υπό κρίση παραβάσεως. Κατά την Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η απόφαση Krohn μπορεί να επηρεάσει την έκβαση της παρούσας διαδικασίας, η αιτιολογημένη γνώμη απεστάλη ένα και πλέον έτος μετά τη δημοσίευση της εν λόγω αποφάσεως, η δε προσφυγή ασκήθηκε επίσης αφού παρήλθε διάστημα πλέον του έτους αφότου δόθηκε απάντηση στη γνώμη αυτή [15].

10. Η εν λόγω ένσταση δεν νομίζω ότι πρέπει να γίνει δεκτή. Το Δικαστήριο έχει ήδη απορρίψει παρόμοιο επιχείρημα. Με την απόφαση Επιτροπή κατά Βελγίου, ενώ το κράτος αυτό επεκαλείτο την ύπαρξη εύλογης προθεσμίας για την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 169 της Συνθήκης, αναφερόμενο στα όσα έχει κάνει δεκτά η νομολογία του Δικαστηρίου όσον αφορά το άρθρο 93 [16], το Δικαστήριο υπενθύμισε ότι το τελευταίο αυτό άρθρο αποκλίνει ρητώς από το άρθρο 169 και πρόσθεσε ότι

« πρέπει να εφαρμόζονται οι κανόνες του άρθρου 169 (...) *χωρίς η Επιτροπή να υποχρεούται να τηρεί ορισμένη προθεσμία.* Η Επιτροπή εξήγησε ότι στην προκειμένη περίπτωση έκρινε ότι, χρησιμοποιώντας την εξουσία εκτιμήσεως που της παρέχει το άρθρο 169 της Συνθήκης, έπρεπε να καθυστερήσει την εξέταση του συμβιβαστού των επίδικων βελγικών μέτρων μέχρις ότου η οδηγία τεθεί σε ισχύ σε όλα τα κράτη μέλη. Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε την εν λόγω εξουσία εκτιμήσεώς της αντίθετα προς τη Συνθήκη » [17].

11. Εξάλλου, αν ετίθετο ορισμένη προθεσμία για την άσκηση, εκ μέρους της κοινοτικής αρχής, του δικαιώματος κινήσεως διαδικασίας περί αναγνωρίσεως παραβάσεως, αυτό θα συνιστούσε σοβαρό περιορισμό της εξουσίας που αναγνωρίζεται από τη νομολογία του Δικαστηρίου στην Επιτροπή όσον αφορά την κίνηση της διαδικασίας του άρθρου 169. Στην προκειμένη περίπτωση, « σκοπιμότητα της κινήσεως της διαδιασίας » και προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής είναι αλληλένδετες.

12. Κατά την προφορική διαδικασία, η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών υποστήριξε ότι το Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη του αυτή την καθυστέρηση όταν, σε περίπτωση εκδόσεως αποφάσεως με την οποία θα αναγνωρίζεται η ύπαρξη της παραβάσεως, θα αποφανθεί επί των οικονομικών συνεπειών της εν λόγω αποφάσεως. Υπενθυμίζεται συναφώς ότι το Δικαστήριο δεν καλείται να κρίνει επί αγωγής αποζημιώσεως, οπότε θα μπορούσε να εκτιμήσει το ύψος του ενδεχομένως οφειλομένου ποσού, αλλά επί προσφυγής περί αναγνωρίσεως παραβάσεως. Συνεπώς, το Δικαστήριο καλείται μόνο να προσδιορίσει το αντικείμενο της παραβάσεως, χωρίς να μπορεί να ασκήσει τις αρμοδιότητες που διαθέτει στο πλαίσιο προσφυγής πλήρους δικαιοδοσίας.

13. Θα εξετάσω τώρα την πρώτη αιτίαση της προσφεύγουσας. Η αιτίαση αυτή συνίσταται στην παράβαση των άρθρων 5 της Συνθήκης και 7, παράγραφος 1, των κανονισμών 2029/82 και 3383/82 [18]. Οι δύο τελευταίες αυτές διατά-

14 — Κανονισμός της 19ης Δεκεμβρίου 1977, περί της εφαρμογής της αποφάσεως της 21ης Απριλίου 1970 περί της αντικαταστάσεως των χρηματικών συνεισφορών των κρατών μελών από ιδίους πόρους των Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 64).

15 — Σελίδα 8 της γαλλικής μεταφράσεως του υπομνήματος αντικρούσεως.

16 — Απόφαση της 11ης Δεκεμβρίου 1973, υπόθεση 120/73, Lorenz (Rec. 1973, σ. 1471).

17 — Απόφαση της 10ης Απριλίου 1984, υπόθεση 324/82 (Συλλογή 1984, σ. 1861, σκέψη 12), η υπογράμμιση δική μου.

18 — Βλ. σ. 11 της γαλλικής μεταφράσεως του δικογράφου της προσφυγής, σημεία 6.2 και 6.3.

ξεις προβλέπουν ιδίως ότι « σε περίπτωση που δεν τηρούνται οι όροι από τους οποίους εξαρτάται η έκδοση του πιστοποιητικού (εισαγωγής), η Επιτροπή μπορεί, αν υπάρξει ανάγκη, να λάβει τα κατάλληλα μέτρα, αφού συμβουλευθεί τις αρχές της Ταϋλάνδης ».

14. Η Επιτροπή υποστηρίζει συναφώς ότι μεταξύ αυτών των « καταλλήλων μέτρων » μπορούσε να συγκαταλεγεί και η αποστολή του τηλετυπήματος προς τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, με το οποίο καλούνταν οι αρχές αυτές να μην επιτρέψουν τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία του φορτίου του πλοίου *Equinox* παρά την προσκόμιση πιστοποιητικών εισαγωγής [19]. Η Επιτροπή αναγνωρίζει βεβαίως ότι, πριν από τις 21 Μαρτίου 1983, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 499/83, τα πιστοποιητικά εισαγωγής δεν περιείχαν τα στοιχεία που αναφέρονταν στα αντίστοιχα πιστοποιητικά εξαγωγής. Οι εθνικές αρχές όφειλαν ωστόσο, κατά την Επιτροπή, να ελέγχουν την ταυτότητα της συγκεκριμένης ποσότητας μανιόκας ζητώντας από τον οργανισμό που είχε εκδώσει τα πιστοποιητικά εισαγωγής αντίγραφο της φορτωτικής ή των ταϋλανδικών πιστοποιητικών εξαγωγής.

15. Κατά την Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, οι διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 1, των κανονισμών 2029/82 και 3383/82 αναφέρονται στην έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής και όχι στη θέση του προϊόντος σε ελεύθερη κυκλοφορία. Εναπέκειτο στην Επιτροπή να εμποδίσει το BALM να εκδώσει πιστοποιητικά εισαγωγής. Εφόσον η κοινοτική αρχή δεν το έπραξε, δεν μπορεί να επικαλείται την ύπαρξη ενός τρίτου ελέγχου της εφαρμογής της συμφωνίας ΕΟΚ-Ταϋλάνδης, διενεργουμένου από τις εθνικές αρχές κατά τον χρόνο της θέσεως του προϊόντος σε ελεύθερη κυκλοφορία [20].

19 — Σελίδα 12 της γαλλικής μεταφράσεως του δικογράφου της προσφυγής.

20 — Σελίδα 12 της γαλλικής μεταφράσεως του υπομνήματος αντικρούσεως, σ. 7 του υπομνήματος ανταπαντήσεως.

16. Πώς πρέπει να ερμηνεύονται οι ταυτόσημες διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 1, των κανονισμών 2029/82 και 3383/82; Η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών φρονεί ότι η εξουσία που παρέχεται στην Επιτροπή πρέπει να ασκείται *πριν* από την έκδοση του πιστοποιητικού εισαγωγής. Νομίζω ότι το ίδιο το γράμμα των εν λόγω διατάξεων αποκλείει την ερμηνεία αυτή. Πράγματι, το δεύτερο εδάφιο των άρθρων αυτών αρχίζει με τη φράση: « Σε περίπτωση που δεν τηρούνται οι όροι από τους οποίους εξαρτάται η έκδοση του πιστοποιητικού (...) », φράση η οποία, όπως πιστεύω, αναφέρεται στην περίπτωση κατά την οποία έχει εκδοθεί το πιστοποιητικό εισαγωγής, η δε Επιτροπή έχει πληροφορηθεί ότι οι όροι από τους οποίους εξαρτάται η έκδοση του πιστοποιητικού δεν τηρήθηκαν.

17. Εξάλλου, τα άρθρα 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, δεν μπορούν να αφορούν παρά μόνο τις περιπτώσεις στις οποίες τα πιστοποιητικά εισαγωγής έχουν *ήδη* εκδοθεί, εφόσον η Επιτροπή έχει, δυνάμει του πρώτου εδαφίου, την εξουσία να εναντιωθεί με τηλετύπημα στην έκδοση αυτών των πιστοποιητικών αν δεν τηρούνται οι όροι που προβλέπει η συμφωνία συνεργασίας. Συνεπώς, αν υιοθετηθεί η άποψη της Κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών, δεν αντιλαμβάνομαι τη χρησιμότητα του δευτέρου εδαφίου.

18. Εξάλλου, αν η εν λόγω διάταξη παρέχει στην Επιτροπή τη δυνατότητα να επιβάλει, ως « κατάλληλο μέτρο », στις αρμόδιες αρχές να μην επιτρέψουν τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία φορτίων τα οποία καλύπτονται από πιστοποιητικά εισαγωγής, αυτό μπορεί να συμβεί, κατά το γράμμα της διατάξεως, μόνο σε περίπτωση μη τηρήσεως των όρων από τους οποίους εξαρτάται η έκδοση του πιστοποιητικού.

19. Ποιοι είναι αυτοί οι όροι; Πρόκειται κυρίως, κατά τη γνώμη μου, για τις υποχρεώσεις που επιβάλλονται από τα άρθρα 6, παράγραφος 1, και 6, παράγραφος 3, των εν

λόγω δύο κανονισμών, δηλαδή, η υποχρέωση να έχει πραγματοποιηθεί η εισαγωγή από το Βασίλειο της Ταϋλάνδης και η υποχρέωση να μην τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία ποσότητα μεγαλύτερη από εκείνη που αναφέρεται στο πιστοποιητικό εισαγωγής.

20. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να περιληφθούν μεταξύ των όρων από τους οποίους εξαρτάται η έκδοση του πιστοποιητικού, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος των άρθρων 7, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, των προαναφερθέντων κανονισμών, και οι όροι που προβλέπονται από τη συμφωνία συνεργασίας, και ειδικότερα

« ο κανόνας που τίθεται από τα άρθρα 1 και 5 της συμφωνίας συνεργασίας, κατά τον οποίο οι εξαγωγές μανιόκας από την Ταϋλάνδη προς την ΕΟΚ δεν πρέπει να υπερβαίνουν τις συμφωνηθείσες ποσότητες » [21];

Πράγματι, με την απόφαση Krohn, το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι η εξουσία που παρέχουν στην Επιτροπή τα εν λόγω άρθρα 7, παράγραφος 1, *πρώτο εδάφιο,* να εναντιώνεται στην έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής τής παρείχε το δικαίωμα να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες και να ελέγξει μήπως τα ζητούμενα πιστοποιητικά μπορούσαν να προκαλέσουν υπέρβαση της ποσοστώσεως. Δεν γίνεται αντιληπτό γιατί, *για τους ίδιους σκοπούς,* η Επιτροπή δεν θα μπορούσε να ασκήσει τις εξουσίες που της παρέχει το *δεύτερο εδάφιο* των ίδιων αυτών άρθρων και να λάβει, μετά την έκδοση των πιστοποιητικών εισαγωγής, όλα τα κατάλληλα μέτρα.

21. Μεταξύ των μέτρων αυτών πρέπει να περιληφθεί και η δυνατότητα συστάσεως προς τις εθνικές αρχές να μη δέχονται τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία με μειωμένο συντελεστή παρά μόνο κατόπιν προσκομίσεως των αντιστοίχων πιστοποιητικών εξαγωγής, ώστε να ελέγχουν αν η εισαγόμενη μανιόκα είναι η ίδια με εκείνη για την οποία έχουν εκδοθεί τα πιστοποιητικά αυτά. Σε περίπτωση που η εξουσία που παρέχεται στην Επιτροπή από τα άρθρα 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ασκείται όταν *έχουν ήδη εκδοθεί* τα πιστοποιητικά εξαγωγής, η Επιτροπή είναι, από τη φύση των πραγμάτων, υποχρεωμένη να μεταθέσει τον έλεγχο κατά τον χρόνο της θέσεως σε ελεύθερη κυκλοφορία. Αν δεν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να παρέμβει κατά τον χρόνο αυτό, το γράμμα της εν λόγω διατάξεως καθίσταται κενό περιεχομένου και, συνεπώς, αναιρείται κάθε πρακτική αποτελεσματικότητά του.

22. Δεν πρόκειται σε καμία περίπτωση, όπως διατείνεται η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, για επανόρθωση των σφαλμάτων της Επιτροπής ή του BALM. Πράγματι, το επίδικο τηλετύπημα φέρει μεν ημερομηνία 31 Ιανουαρίου 1983, αναφέρει όμως ότι οι ταϋλανδικές αρχές είχαν πληροφορήσει την Επιτροπή ότι το πλοίο *Equinox* είχε αναχωρήσει κατά τα μέσα Ιανουαρίου 1983 με φορτίο μανιόκας μη καλυπτόμενο από πιστοποιητικά εξαγωγής. Κατά συνέπεια, ίσως η Επιτροπή να έλαβε τις πληροφορίες αυτές κατά το δεύτερο ήμισυ του Ιανουαρίου 1983. Όμως, ορισμένα πιστοποιητικά εισαγωγής που εκδόθηκαν από το BALM φέρουν ημερομηνίες 6, 11, 19 και 27 Ιανουαρίου. Δεν είναι, συνεπώς, βέβαιο ότι η Επιτροπή ήταν ακόμα σε θέση να παρέμβει και να ζητήσει από το BALM να μην εκδώσει πιστοποιητικά εισαγωγής. Εξάλλου, το τηλετύπημα της Επιτροπής της 6ης Μαΐου 1983, το οποίο απευθυνόταν στις ολλανδικές αρχές, διευκρίνιζε ότι καμία αίτηση εκδόσεως πιστοποιητικού εισαγωγής για τις ποσότητες αυτές δεν είχε γνωστοποιηθεί στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 9 των κανονισμών 2029/82 και 3383/82. Κατά συνέπεια, είναι πιθανό τα πιστοποιητικά εισαγωγής που εξέδωσε το BALM να εκδόθηκαν για άλλα φορτία μανιόκας και δεν αντιλαμβάνομαι πώς η Επιτροπή θα μπορούσε να εναντιωθεί στην έκδοσή τους αφού αγνοούσε ότι τα πιστοποιητικά αυτά θα χρησιμοποιούνταν αργότερα για νέο φορτίο. Δεν της απέμενε, συνεπώς, παρά να κάνει χρήση των εξουσιών που της αναγνω-

21 — Προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 175/84, σκέψη 15.

ρίζονται από τα προαναφερθέντα άρθρα 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο.

23. Ούτε, επίσης, πρόκειται για καθιέρωση συστήματος τριπλού ελέγχου. « Κατάλληλα μέτρα » μπορούν να αποτελέσουν μόνο συγκεκριμένα μέτρα τα οποία αφορούν συγκεκριμένο φορτίο όπως στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το γράμμα της διατάξεως, η οποία χρησιμοποιεί τον ενικό αναφερόμενη στην « έκδοση *του* πιστοποιητικού ». Στις περισσότερες περιπτώσεις, τα μέτρα αυτά θα αποσκοπούν στην αποτροπή των επιπτώσεων των παρατυπιών που διαπιστώνονται επ' ευκαιρία ελέγχων διενεργουμένων είτε από τις ταϋλανδικές αρχές είτε από τις εθνικές ή κοινοτικές αρχές.

24. Το άρθρο 5 της Συνθήκης επίσης φωτίζει τις εν λόγω διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο. Το καθήκον συνεργασίας που επιβάλλεται στις εθνικές αρχές έπρεπε να οδηγήσει τις ολλανδικές αρχές να έλθουν σε επαφή, έστω και τηλεφωνική, με το BALM, ώστε να μάθουν τα ονόματα των πλοίων που αναγράφονταν στα πιστοποιητικά εξαγωγής. Μια τέτοια στάση θα φαινόταν φυσική, ιδίως λαμβανομένου υπόψη ότι οι ολλανδικές αρχές δεν μπορούσαν ήδη από τότε να αγνοούν τις ιδιαίτερες δυσκολίες που αντιμετώπιζε η Κοινότητα. Πράγματι, ο κανονισμός 499/83, ο οποίος, μεταξύ άλλων, επιβάλλει την αναγραφή του ονόματος του πλοίου στο πιστοποιητικό εισαγωγής, φέρει ημερομηνία 2 Μαρτίου 1983. Τα επίδικα προϊόντα δεν μπορεί να τέθηκαν σε κυκλοφορία παρά μόνο μετά τις 18 Μαρτίου 1983, ημερομηνία του τελευταίου πιστοποιητικού εισαγωγής [22] που προσκομίστηκε από τον ενδιαφερόμενο επιχειρηματία. Μολονότι ο κανονισμός 499/83 τέθηκε σε ισχύ στις 21 Μαρτίου 1983, οι σκέψεις που πρυτάνευσαν για την έκδοσή του καθώς και οι διατάξεις του ήταν οπωσδήποτε γνωστές στις αρμόδιες ολλανδικές αρχές.

25. Τέλος, για να συμπληρώσω την ανάλυση, θα αναφέρω ότι δεν θεωρώ ότι η έκδοση του πιστοποιητικού εισαγωγής μπορεί να θεμελιώσει, υπό τις παρούσες περιστάσεις, τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του ενδιαφερομένου επιχειρηματία, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

« δεν μπορεί (...) να την επικαλεστεί επιχείρηση που είναι υπαίτιος προφανούς παραβιάσεως της ισχύουσας νομοθεσίας » [23].

26. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή μπορούσε, κατά τη γνώμη μου, να επιβάλει στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, ως « κατάλληλα μέτρα », την υποχρέωση να μην επιτρέψουν να τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία το φορτίο του πλοίου *Equinox* με την προσκόμιση πιστοποιητικών εισαγωγής, εκτός αν ελέγξουν την ταυτότητα της επίμαχης μανιόκας ζητώντας να τους διαβιβαστούν τα αντίστοιχα πιστοποιητικά εξαγωγής.

27. Συνεπώς, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις κοινοτικές του υποχρεώσεις παραλείποντας να εξακριβώσει, ερχόμενο σε επαφή με το BALM, αν υπήρχαν πιστοποιητικά εξαγωγής για το επίδικο φορτίο και επιτρέποντας, παρά το τηλετύπημα της Επιτροπής, να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία 60 000 περίπου τόννοι μανιόκας για τους οποίους δεν είχε εκδοθεί κανένα πιστοποιητικό εξαγωγής.

28. Ασφαλώς, η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών υποστήριξε ότι πραγματοποίησε έρευνα σχετικά με τους ελλιμενισμούς και τις κινήσεις του πλοίου *Equinox*. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έρευνας αυτής, το *Equinox* είχε παραμείνει προσδεδεμένο σε ταϋλανδικό λιμένα περιμένοντας να του χορηγηθούν πιστοποιητικά εξαγωγής.

22 — Βλ. σχετικά σ. 6 της γαλλικής μεταφράσεως του υπομνήματος αντικρούσεως.

23 — Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1985, υπόθεση 67/84, Sideradria (Συλλογή 1985, σ. 3983, σκέψη 21).

29. Ο έλεγχος αυτός δεν φαίνεται, ωστόσο, αρκετός. Στην πραγματικότητα, αν το πλοίο *Equinox* έλαβε όντως πιστοποιητικά εξαγωγής για *ένα μέρος του φορτίου του*, για τους επίδικους 60 000 τόννους μανιόκας δεν εκδόθηκαν τέτοια πιστοποιητικά, αφού — ας υπενθυμιστεί — το BALM εξέδωσε πιστοποιητικά εισαγωγής για την ποσότητα αυτή βάσει πιστοποιητικών εξαγωγής στα οποία αναφέρονταν άλλα πλοία. Συνεπώς, η έρευνα που διενέργησε η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών δεν συνιστούσε σωστή εκτέλεση των « καταλλήλων μέτρων » που είχε λάβει η Επιτροπή δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 7, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, των κανονισμών 2029/82 και 3383/82. Αυτό αρκεί, κατά τη γνώμη μου, προκειμένου το Δικαστήριο να αναγνωρίσει τη σχετική παράβαση. Επομένως, παρέλκει η εξέταση του επικουρικού ισχυρισμού της Επιτροπής[24], περί αρνήσεως των ολλανδικών αρχών να προβούν στην εκ των υστέρων είσπραξη των μη εισπραχθεισών εισφορών.

30. Θα εξετάσω τώρα τη δεύτερη αιτίαση. Η αιτίαση αυτή αφορά την παράλειψη της Κυβερνήσεως των Κάτω Χωρών να βεβαιώσει ως ιδίους πόρους το ποσό που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της εισφοράς με πλήρη συντελεστή και της εισφοράς με τον μειωμένο συντελεστή και να θέσει το ποσό αυτό στη διάθεση της Επιτροπής από 29ης Ιουνίου 1984 το αργότερο, όπως είχε ζητήσει η Επιτροπή με έγγραφο της 18ης Απριλίου του ιδίου έτους.

31. Από τις γραπτές παρατηρήσεις προκύπτει μια πρώτη διάσταση απόψεων μεταξύ των διαδίκων, ίσως περισσότερο φαινομενική παρά ουσιαστική. Η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών προβάλλει ως πρώτο επιχείρημα ότι δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να βεβαιώνει τους ιδίους πόρους, δεδομένου ότι η εξουσία αυτή ασκείται αποκλειστικά από τα κράτη μέλη. Η Επιτροπή απαντά — ορθώς κατά τη γνώμη μου — ότι η μέριμνα για τη βεβαίωση των ιδίων πόρων ανήκει μεν αποκλειστικά, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 του κανονισμού 2891/77, στα κράτη μέλη, από τις διατάξεις όμως του κανονισμού αυτού προκύπτει ότι τα κράτη μέλη έχουν υποχρέωση να βεβαιώνουν ως ιδίους πόρους τα ποσά των εσόδων μόλις τα ποσά αυτά καθίστανται απαιτητά. Η έλλειψη αρμοδιότητας της Επιτροπής να βεβαιώνει η ίδια τους ιδίους πόρους δεν αμφισβητείται. Η ουσιώδης δυσκολία έγκειται στο κατά πόσον τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να βεβαιώνουν τις απαιτήσεις που αμφισβητούν.

32. Κατά την άποψή μου, στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί παρά να δοθεί καταφατική απάντηση. Δεν μπορεί να επιτρέπεται στο κράτος μέλος, απλώς και μόνο διότι αμφισβητεί ότι οφείλει ένα ορισμένο ποσό, να παραλύει το σύστημα της θέσεως των ιδίων πόρων στη διάθεση των κοινοτικών αρχών. Το Δικαστήριο, την εποχή που ίσχυε ο κανονισμός (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 2/71 του Συμβουλίου της 2ας Ιανουαρίου 1971[25], αναγνώρισε ότι η ύπαρξη ενός συστήματος μηνιαίας καταχωρήσεως στα κοινοτικά λογιστικά βιβλία των εισπρακτέων πόρων, καθώς και η οφειλή τόκων καθυστερήσεως για κάθε παράλειψη καταχωρήσεως συνεπάγονται αναγκαστικά το δικαίωμα της Επιτροπής να ζητήσει τη διενέργεια συμπληρωματικών ελέγχων και, ενδεχομένως, να συμμετάσχει στη διενέργειά τους « από τη στιγμή κατά την οποία έπρεπε να έχει γίνει η βεβαίωση »[26]. Η αναγνώριση μιας τέτοιας εξουσίας της Επιτροπής είναι νοητή μόνον αν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος είναι

24 — Σημείο 7 της προσφυγής, στη γαλλική μετάφραση.

25 — Κανονισμός περί της εφαρμογής της αποφάσεως της 21ης Απριλίου 1970 « περί της αντικαταστάσεως των χρηματικών συνεισφορών των κρατών μελών από ιδίους πόρους των Κοινοτήτων » (JO L 3, σ. 1).

26 — Απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 1980, υπόθεση 267/78, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Rec. 1980, σ. 31, σκέψη 15).

υποχρεωμένο, παρά τους δισταγμούς του, να βεβαιώσει τους ιδίους πόρους. Αν παραλείψει να το πράξει, ενεργεί, κατά κάποιον τρόπο, « ιδίω κινδύνω », καθόσον θα υποχρεωθεί να καταβάλει τους τόκους υπερημερίας που προβλέπονται από το άρθρο 11 του κανονισμού 2891/77.

33. Και επί του τελευταίου αυτού σημείου υπάρχει διάσταση απόψεων μεταξύ των διαδίκων. Κατά την Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, το προαναφερθέν άρθρο 11 προβλέπει υποχρέωση καταβολής τόκων υπερημερίας μόνο στην περίπτωση κατά την οποία το κράτος μέλος, αφού βεβαίωσε τους ιδίους πόρους σύμφωνα με τα άρθρα 1 και 2 του ιδίου κανονισμού, παρέλειψε να τους εγγράψει σε πίστωση του λογαριασμού που έχει ανοιχθεί στο Δημόσιο Ταμείο του στο όνομα της Επιτροπής το αργότερο στις 20 του δεύτερου μήνα από τον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου βεβαιώθηκε το έσοδο [27]. Αντιθέτως, κατά την καθής κυβέρνηση, το άρθρο αυτό δεν έχει εφαρμογή στην περίπτωση κατά την οποία ένα κράτος μέλος αρνήθηκε να βεβαιώσει τους ιδίους πόρους, γεγονός το οποίο οδήγησε προφανώς σε μη εγγραφή των πόρων αυτών.

34. Η νομολογία του Δικαστηρίου έχει ήδη απορρίψει την άποψη αυτή. Με την απόφαση Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, ενώ το κράτος αυτό θεωρούσε

« ότι το άρθρο 11 του ανωτέρω κανονισμού 2891/77 επιβάλλει υποχρέωση καταβολής τόκων μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες κράτος μέλος υπερβαίνει την προθεσμία η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, του παραχωρείται μετά τη βεβαίωση των εισφορών για την εγγραφή τους στο λογαριασμό της Επιτροπής και όχι όταν διενεργείται καθυστερημένα η προηγούμενη βεβαίωση των οικείων εισφορών » [28],

το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι

« από την ίδια τη διατύπωση του ανωτέρω άρθρου 11 του κανονισμού 2891/77 προκύπτει ότι οι τόκοι υπερημερίας οφείλονται για κάθε καθυστέρηση των εγγραφών στο λογαριασμό της Επιτροπής. Κατά συνέπεια, *ανεξάρτητα από τους λόγους για τους οποίους η εγγραφή στο λογαριασμό της Επιτροπής διενεργήθηκε καθυστερημένα*, οι τόκοι υπερημερίας είναι απαιτητοί χωρίς να χρειάζεται να γίνει διάκριση αναλόγως του αν η καθυστερημένη εγγραφή οφείλεται στη μη τήρηση της προθεσμίας που τάσσεται για τη βεβαίωση των εσόδων ή στην υπέρβαση της προθεσμίας ποου προβλέπεται στο άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2891/77 » [29].

35. Ασφαλώς, στην περίπτωση την οποία αφορούσε η απόφαση του Δικαστηρίου, ένας κανονισμός της Επιτροπής επέβαλλε στα κράτη μέλη να βεβαιώσουν τα έσοδα πριν από μια ορισμένη ημερομηνία. Δεν νομίζω ότι το στοιχείο αυτό μεταβάλλει τη συλλογιστική που είχε ακολουθήσει τότε το Δικαστήριο. Στην υπό κρίση περίπτωση, καίτοι δεν υφίσταται μια κατά κυριολεξία προθεσμία για τη βεβαίωση των απαιτήσεων, από το άρθρο 2 του κανονισμού 2891/77 προκύπτει ότι το έσοδο πρέπει να βεβαιώνεται « μόλις η αντίστοιχη απαίτηση καθορισθεί δεόντως από την αρμόδια υπηρεσία ή τον αρμόδιο οργανισμό του κράτους μέλους ». Αυτή την άποψη, εξάλλου, υιοθέτησε το Δικαστήριο με πρόσφατη απόφαση Επιτροπή κατά Ιταλίας [30]. Ο γενικός εισαγγελέας F. G. Mancini, με τις προτάσεις του στην υπόθεση Επιτροπή κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, ανέφερε, εξάλλου, ότι

« η βεβαίωση δεν αποτελεί (...) τη *συστατική πράξη του δικαιώματος* επί των πόρων, αλλά μόνο το *γεγονός που δημιουργεί την υποχρέωση του κράτους να θέσει τους πόρους αυτούς στη διάθεση της Επιτροπής*. Διαφορε-

27 — Άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2891/77.

28 — Απόφαση της 20ής Μαρτίου 1986, υπόθεση 303/84 (Συλλογή 1986, σ. 1171, σκέψη 16).

29 — Όπ.αν., σκέψη 17, η υπογράμμιση δική μου.

30 — Απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1989, υπόθεση 54/87 (Συλλογή 1989, σ. 385, σκέψη 12).

τικά, αν δηλαδή η γέννηση του δικαιώματος εξηρτάτο από τη βεβαίωση στην οποία προβαίνουν τα κράτη μέλη, τότε αυτά θα ανακτούσαν στην πραγματικότητα μια φορολογική εξουσία η οποία τους έχει αφαιρεθεί »[31].

36. Συνεπώς, δεν φαίνεται πρόσφορο το αντίθετο επιχείρημα που προβάλλει η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών. Ως εκ τούτου, και η δεύτερη αιτίαση πρέπει να γίνει δεκτή.

37. Θα αναφερθώ, ωστόσο, σε ένα ακόμα ζήτημα. Τα εν λόγω έσοδα έπρεπε να είχαν βεβαιωθεί ήδη από τον Απρίλιο 1983 και τα αντίστοιχα ποσά να έχουν εγγραφεί στον λογαριασμό της Επιτροπής το αργότερο στις 20 Ιουνίου 1983, κατ' εφαρμογή του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού 2891/77. Εντούτοις, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει παράβαση συνιστάμενη στο ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αρνήθηκε να βεβαιώσει ως ιδίους πόρους το επίδικο ποσό, εντόκως από τις 29 Ιουνίου 1984, ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή ζήτησε να τεθεί το ποσό αυτό στη διάθεσή της. Συνεπώς, το Δικαστήριο καλείται να αναγνωρίσει μόνο την παράβαση όπως αυτή οριοθετείται με το δικόγραφο της προσφυγής.

38. Κατά συνέπεια, προτείνω στο Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι το Βασίλειο των Κάτω Χωρών παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη:

— επιτρέποντας να τεθεί σε ελεύθερη κυκλοφορία, τον Απρίλιο του 1983, με τον μειωμένο συντελεστή εισφοράς 6 % κατ' αξία, φορτίο 60 000 περίπου τόννων μανιόκας που είχε εξαχθεί από την Ταϋλάνδη χωρίς πιστοποιητικά εξαγωγής,

— αρνούμενο να βεβαιώσει ως ιδίους πόρους των Κοινοτήτων το ποσό το οποίο κακώς παρέλειψε να εισπράξει επί του εν λόγω φορτίου, ήτοι 19 765 281,39 HFL, και να θέσει το ποσό αυτό, προσαυξημένο κατά τους τόκους που προβλέπονται στο άρθρο 11 του κανονισμού 2891/77 από τις 29 Ιουνίου 1984, στη διάθεση της Επιτροπής.

Το Δικαστήριο θα πρέπει, επίσης, να καταδικάσει το καθού κράτος μέλος στα δικαστικά έξοδα.

31 — Προτάσεις στην υπόθεση 303/84 (Συλλογή 1986, σ. 1176).